

De danske Baptistmenigheders
Forenings-Konferents,

holdt i den aalborgske Menigheds

Forsamlingshuus

den 19. og 20. Juni 1874.

Et Udtog af Protokollerne i Konferentsens Møder.

Nakskov.

Trykt i Kjeldskovs Enkes Bogtrykkeri.

1874.

Som forud bestemt, afholdt de danske Baptistmenigheder deres aarlige Konferents i den aalborgste Menigheds Forsamlingshuus i Oppelstrup den 19. og 20. Juni d. A. Den tog sin Begyndelse den første Dags Morgen kl. 9, idet Br. E. Jørgensen, Stedets Forstander, lod Psalmen: „Deiligt, er Synet og lifligt hoor Brødrene bygge“ affynge. Han læste derpaa den tilsvarende 133 Davids Psalme og rettede nogle hjertelige Ord til de forsamlede Brødre. Blandt Andet sagde han: „Jeg har glædet mig ved denne Konferentses Nærmelse, og da jeg nu har oplevet den Tid, er det mig en Glæde at høre de kjære Brødre velkommen i Menighedens Navn. Det er mit Ønske, at vi, som Ordet lod i Davids Psalme, maa boe eendragteligen tilsammen; thi kun derved vil vor Sammenkomst blive liflig og deilig og til Velsignelse for os.“ Efterat Br. N. Larsen endnu paa Br. E. Jørgensens Opfordring, havde holdt Bøn, ordnede Konferentsen sig. Br. Røbner blev valgt til Formand og fire andre Brødre, nemlig: Chr. Larsen, N. Larsen, S. Hansen og Møller til at nedskrive Forhandlingerne.

Da Br. Røbner havde indtaget Pladsen som Formand lod han Psalmen: „Sin Menighed har Christus kjær“ affynge, hvorpaa Br. Søren Hansen holdt Bøn. Br. Røbner talte nu omtrent følgende Ord: „Jeg takker Brødrene for den Tillid, de stænke mig, idet de have valgt mig til Formand, men jeg føler mig mere end i tidligere Dage ustiftet til en saadan Gjerning og allermeest, fordi jeg nu er bleven saa gammel og veed, at de ældre Dage kjær ere udsatte for Satan Fristelse. Min Bøn er, at det

maa ydmyge og høre mig i Støvet for Herren. Hvad der glæder mig er, at jeg seer saa mange bekendte Ansigter og desuden mange andre kjære Sødstende, som have indfundet sig. Jeg nærer det Haab, at Herren, som for kort Tid siden, har prydet dette Sted, hvori vi skulde komme sammen, med gjensødte Sjæle, hvilke, som levende Stene, ere indlemmede i hans Huus, ogsaa vil være iblandt os nu og velsigne vor Konferentse. Det er jo vort Ønske, at forbindes med hverandre og at fremme Guds Rige, og da dette ogsaa er Guds Villie, saa kunne vi med desto større Forvisning nære det Haab, at han vil være iblandt os." Br. Købner sluttede med at bede Herrens Bøn.

Herpaa optoges **en Fortegnelse over de Afordnede.** Følgende Brødre havde indfundet sig: Fra Aalborg: L. Jørgensen, Ernst Jensen og Hans Jensen; fra Bornholm: J. H. Dahl; fra Farre: A. Dahlgreen og Svend Svendsen; fra Frederikshavn: S. E. W. Møller; fra Hals: E. Christensen, F. E. Nielsen, Jens Larsen og C. Larsen; fra Jetsmark: E. Jensen, A. Andersen og J. Andersen; fra Kjøbenhavn: J. Købner, M. Larsen, P. Hansen og Struve; fra Langeland: A. M. Hansen; fra Lolland: N. Larsen; fra Dure: J. A. Petersen, M. Nielsen, Jørg. Rasmusen og Jens Larsen; fra Sipperup: Jens Jensen; fra Vandløse: Jens Larsen; fra Veile: Chr. Hansen. Desuden vare Missionærerne: S. Hansen, Ekman og J. Larsen tilstede, samt en Deel Gæster.

De forskjellige Menigheders Repræsentanter saavel som Missionærerne afgave nu **skriftlige Beretninger** om Menighedernes Tilstand og tillige om deres Virksomhed i og udenfor samme. Af disse Beretninger fremgik det, at Fred og Enighed var herskende i alle Menigheder, og at de ogsaa havde haft en Deel Optagelse ved Daab; men om de derved havde haft nogen Tilvæxt lod sig vanskeligt udfinde, idet Medlemsantallet atter var formindsket en heel Deel ved Udvandringer, Dødsfald og Udelukkelse. Vi

havde, som Br. Røbner bemærkede, ikke Noget at være stolte af i det sidste Aar; dog fra den anden Side betragtet havde vi Meget at takke Herren for, thi vi havde faaet langt Mere end vi fortjente. Han var bange for, at vore Medmenneffers Frelse ikke ret laa os paa Hjerte. Hvis vi bare os ad som en Mand ved Navn Moody fra Amerika, som en Tidlang har virket i Skotland og som der, navnlig i Edingburg, har ~~et~~ herlig Frugt af sin Virksomhed, saa vilde vi uden Tvivl see langt større Ting end vi see.

M. Larsen læste den Fortælling, som Br. Røbner sigtede til, af „Zionsboten“ og sagde derpaa, at han agtede at optage den i „den danske Evangelist.“

Røbner raadede til at handle som denne Mand; thi den, der handlede saaledes, han vilde ogsaa bede paa samme Maade.

Angaaende **Missionskolen**, som blev holdt i Kjøbenhavn sidste Vinter, bemærkede Br. Røbner: I forrige Vinter var Herren os særdeles naadig i Henseende til Underviisningen i Missionskolen. Det samme kunne vi ogsaa sige om Skolen sidste Vinter. M. Larsen var mig behjælpelig denne Gang, og Herren stod os bi og velsignede os. Skolen blev ikke holdt denne Gang som Aaret tilforn. Vi holdt hos denne Gang til en grundigere Fortolkning af enkelte Bøger i Guds Ord, som vi gennemgik. Disse vare især Johannes Evangelium og Propheten Esaias. Desforuden havde han ved den daglige Morgengudstjeneste givet en Forklaring over Romerbrevet og Aabenbaringen, der saavidt mulig var omfattende. Over disse sidstnævnte Bøger havde han altsaa talt alene; men over de andre havde de tilsammen samtalt. Et Par Gange om Ugen havde de ogsaa Prædikeøvelse, hvorved de, som hørte til, begyndende fra den Yngste, havde gjort Bemærkninger. Endelig havde han saa selv sagt sin Mening. De havde ogsaa haft Underviisning i det danske Sprog, men deri vare de endnu langt tilbage, og desuden fattedes dem andre Kundskaber, som Geographi, hvori de altsaa maatte under-

vises. Særlig havde de gjenne-gaaet Dogmatik (Troes-lærdommene) og Ethik (Troens Frugter eller Sædelæren).

M. Parsen tilføiede, at een Broder havde sagt: „Man har næret Frygt for, at Missionsfjolerne skulde gjøre os hovmodige, men her maa vi først indsee, at vi Intet kunne.“ En anden havde Intet sagt, men han græd som et Barn, fordi han var saa uvidende.

I Henseende til de ordnende eller hjælpende Brøders Virksomhed, da berettede M. Parsen, at S. Hansen og han havde været i Høiby Menighed, for at ordne deres Forhold, hvilket skete saaledes at Høiby Menighed kom til at udgjøre en Station under Sipperup Menighed.

Ligeledes meddeelte M. Parsen, at han, tilligemed Br. Lars Henriksen havde været i Sipperup, for ogsaa der at ordne en Sag. Denne Menigheds Forstander N. Hansen fandt sig nemlig foranlediget, formedelst huuslige Forhold, til at nedlægge sit Embede, hvilket derpaa blev overdraget til Br. Kas mus Jensen.

Jens Jensen gav derpaa en Beretning om Tilstanden i Høiby. Vore Sødskende der (P. Bentzens Huus og 2 andre Medlemmer, ialt 5 undtagne) ønskede atter, at udgjøre en selvstændig Menighed. Deres Begjæring har de i en Skrivelse tilkjendegivet for Konferentsen.

Denne Skrivelse lød saaledes: „Det er Eder, kjære Brødre, kjænt, at vi ifjor, efter Opfordring af de Brødre, som Konferentsen sendte til os, sluttede os, som en Station, til Sipperup Menighed. Vi tænkte den Gang, at vi skulde faae det bedre end forhen, og derfor gave vi vort Samtykke til deres Forslag. Vi kunne ikke sige at være skuffede, da de tvende Forstandere, vi siden den Tid have haft, begge have gjort sig Flid for at oplive Broderfjærligheden og bringe den Enighed tilveie, der bør være i en Guds Menighed; men alligevel kunne vi ikke endsee, at det er gavnligt for os, at staae under en anden Menigheds Styrelse. da det ikke er saa lille en Bekostning, naar en Broder skal reise fra Sipperup til Høiby mindst een Gang om Maaneden, og dernæst troe vi ikke, at en Forstander,

ved at komme nogle Gange om Aaret, kan sætte sig ind i alle Menighedens Sager, som er nødvendigt, naar han skal føre den overeensstemmende med Guds Ord. Det er derfor vort Ønske, atter at staae som en selvstændig Menighed, og vi bede Konferentsen at tage vort Ønske under Overveielse og at give os tilkjende, om den kan billige det eller ikke."

Konferentsen overlod, efter en kort Drøftelse af Sagen, de 12 Medlemmer i Høish, at ordne sig selv paa bedste Maade, dog sandt den sig foranlediget til at rette den formaning til dem, at de i Fremtiden, istedetfor at volde os Møie og Sorg, vilde berede os Glæde.

Zens Chr. Nielsen fremsatte nu følgende skriftlige Spørgsmaal: „Er det bibelsk og nødvendigt, at Stemmeretten i Konferentsen indskrænkes til Enkelte og dernæst, at der aarligt vælges et vist Antal ordnende Brødre?"

I Henseende til det første Punkt havde Br. J. C. Nielsen med det Samme overgivet Konferentsen sin Mening skriftlig. Denne Skrivelse lød saaledes: „Der kunde maaskee befrygtes, at naar alle have lige Stemmeret, saa kunde en enkelt Menighed gennemføre, hvad den vilde ved at lade sig talrigt repræsentere; men naar her er Tale om, hvad en Menighed kan gjøre med Magt, da er Vanskeligheden ikke fjernet, om der ogsaa haves et Udvalg af Stemmeberettigede, da det jo staaer enhver Menighed frit for at sende saa mange Afordnede, som den mener, at der behøves for at udgjøre Fleertallet. Men hvad Betsignelse kan der egentlig ventes af den Sag, der vindes ved at bruge saadan Overmagt, hvad enten den udgaer fra en enkelt Menighed, eller denne besejres af et Fleertal fra andre Menigheder. Det vilde sikkert være til mere Betsignelse og indbyrdes Forbindelse i Broderkærlighed, naar Guds Børn fra forskjellige Egne samledes aarlig eller oftere og saa, uden denne Forsigtighedsregel, overgave sig alene til Guds Lands vise Ledelse og Myndighed, fuldt forvissede om, at den Herre, der har Magt over sine Børns Hjerter til at bringe Sager i de enkelte Menigheder til endelig Afgjørelse, ogsaa

ved saadanne større Møder, vil i Raade føre sin egen gode Sag. Er der samtidig vanskelige Sager i denne eller hiin Menighed, som kunne afhjælpedes eller bilægges ved fremmede Brødres Bistand, da er der jo Intet til Hiuder derfor. Opstaaer der til andre Tider en Sag, som gjør fremmede Brødres Bistand nødvendig, da burde vi vist roligt fortrøste os til, at den kjære Gud, som saae Sagerne længe før de opkom, og som staaer i sin Menighed og dømmes, ogsaa vil kalde og sende sine Tjenere, uden at de længe forud behøves at have paa rede Haand.

Naar man uden forudfattet Mening vil lære af Herrens Ord i Ap. Gj. 15 Kapitel, da see vi deraf: først, at den Beslutning, som fremsattes i Brevet til Antiochia og flere Steder, vedtoges af „Apostlerne, de Ældste med al Menigheden“, altsaa af intet Udvalg af Stemmeberettigede; dernæst, at det ikke var forud, der gjordes saadanne Foranstaltninger, men som det hedder i det 24. Vers: „Efterdi vi have hørt osv.“ — Med det inderlige Ønske, at vi i Alt maa lade os lede i samme frie og barnlige Retning som de gamle dyrebare Mønstermenigheder, overgiver jeg disse Linier til Brødres kjærlige Overveielse“.

Denne Sag førte nu til en meget vidtløstlig Drøftelse, som ikke alene medtog den Tid, man havde tilovers af Eftermiddagen fra Middagsopholdet og Slutningen af Missionsberetningerne indtil den midt paa Eftermiddagen stedfindende Pause, men selv efter den blev den fortsat uden andet Resultat; end at Konferentsen, som derover deelte sig i to Retninger, maatte lade denne Sag falde, da den ikke havde indhentet Rettighed fra Menighederne til at indføre en anden Orden i denne Henseende. Saavidt vi kunne erindre de forstjellige Anskuelser af Sagen, som lode sig høre, ville vi her anføre dem; thi det maa bemærkes, at de Brødre, som skulde have ført Protokollen den sidste Deel af Eftermiddagen, ikke indtog deres Plads førend lige ved Slutningen af Sagen.

De Brødre, som deelte Anskuelser med det af Br. Jens Chr. Nielsen Anførte, gif, som han, ud fra, at ethvert

Guds Barn maatte have Ret til at tale, at fremføre Forslag og at stemme baade i Menigheden og ved Konferentser, i hvilke Menighederne vare repræsenterede. At sætte Mogle af de ved en Konferentse tilstedeværende Medlemmer til Side og sige dem, at de her havde ingen Stemmeret, maatte smerte dem, da det herved saae ud, som om den Ene vilde hæve sig over den Anden. Desuden var det mange Gange at unge Medlemmer, hvad enten de vare Mænd eller Kvinder, kunde have et bedre Syn paa en og anden Sag, end ældre og mere begavede Brødre. Det ene Dem kunde ikke sige til det andet: Jeg haver Dig ikke behov, men meget mere, de, som anfaaes for de ringeste, de vare fornødne. Hertil kom endnu, hvad der især burde iagttages, at da der blev afholdt Konferentse i Menigheden i Jerusalem, saa var det ikke alene Apostlerne eller de Ældste, eller et Udvalg af Menigheden, som gav Raad og som dømte i den omtvistede Sag, men selve Menigheden var nærværende som deltagende i Mødet, og da der endelig toges en Beslutning i Sagen, saa hedder det: „Da besluttede Apostlerne og de Ældste med al Menigheden osv.“ Ifølge denne bibelske Beretning saae det ud til, at vor Praxis ved vore Konferentser var aldeles ubibelsk, og uden Grund i Guds Ord. Det vilde derfor, saa forekom det disse Brødre, være mere kristmæssigt, at vi ikke selv stabte Sager til at tale om, men ventede indtil der vare saadanne og saa først holdt Konferentser, og naar en saadan skulde holdes, kunde Enhver, som ønskede det, besøge den og raadslaae med den Menighed i hvilken Konferentzen afholdtes, angaaende den foreliggende Sag.

Mød disse Udtalelser, som ved første Seelskab synes at være grundede paa bibelske Grunde, udtalte andre Brødre sig saaledes:

Skjøndt det vel ikke kunde synes at stabe Noget, om de herværende Medlemmer af den aalborgske Menighed havde Ret til ikke alene at fremføre Sager, tale med om dem, hvilket jo ingenstunde er negtet nogen af de Tilstedeværende, men ogsaa til at stemme ved Sagens endelige Af-

gjøre, saa lader det sig dog ikke gjøre, at indføre denne Regel, og det af mange Grunde. Først vilde saa den Menighed, i hvilken Konferentsen var, kunde sætte enhver Sag igjennem, idet de andre Menigheder ved deres ringe Antal af Repræsentanter, kun vare forsvindende, og skulde der Ingen afordnes til at bivaane Konferentsen, men Enhver som vilde, kunde reise og deeltage i dens Forhandlinger, saa kunde det stee, at Saadanne toge til den, hvilke Menigheden slet ikke ønskede skulde repræsentere den; thi det er jo dog en bekjendt Sag, at man i alle Menigheder har Medlemmer, som dels ere egne i Anskuelse og i alle deres øvrige Forhold, og disse vilde maaskee helst give Møde og tale ved saadanne Leiligheder, hvor de helst burde tie. Desuden havde det netop vilst sig ved en Konferents i Hamborg, at fordi to Afdelinger vare meget stærkt repræsenterede og tre andre ikke, netop en Sag blev sat igjennem, hvilken vi tilfammen misbillige. Man beraaber sig paa Apostlernes Gjærningers femtende Kapitel, men her overseer man en Ting, som er det Vigtigste i hele Sagen, nemlig, at Menigheden i Jerusalem var Modermenigheden og at den i Antiochia, og andre Menigheder kun vare Døttre-Menigheder, det vil sige saadanne, som i en vis Forstand vare udspunne fra den første. At den stod paa et langt andet Standpunkt end nogen af vore Menigheder, vil vel Ingen negte. Den var organiseret af Jesus og Apostlerne selv, havde annammet den hellige Aand paa en overordentlig Maade og bestyredes endnu af Mænd, som ikke blot stode i Livets og Ordets Reenhed, men som vare indspirede af den Hellig Aand. Dertil kom, at de Afordne, der bleve sendte til Jerusalem fra Menigheden i Antiochia, bleve sendte til den derværende Menighed med dens Ældste og Lærere. Forholdet hos os vilde blive noget lignende, hvis for Exempel Menigheden paa Holland eller et andet Sted sendte Brødre til den aalborgiske Menighed at søge Raad i et eller andet Anliggende. I Svaret, de fik, maatte det da ogsaa hedde, at Menigheden havde besluttet eller vedtaget Dette eller Hiint; men her i vore

Konferentser sende Menighederne ikke deres Afordnede med Spørgsmaal til en enkelt Menighed, men til dem alle, som ere nærværende ved deres Repræsentanter. For nu ikke at gribe ind i de andre Menigheders Rettigheder, og have en vis Egevægt i Henseende til Stemmer, bør hver Menighed kun have visse Afordnede eller Stemmer ved Konferentser. Det er endog en saa stor Frihed, at hver Menighed kan vælge og sende saa mange Stemmeberettigede som den vil, at Friheden ikke skulde udstrække sig videre i denne Henseende. I vor Tid raabes der saa meget paa Frihed og Riighed, at man maa befrygte, at naar denne Aand traadte frem i Menigheden, det ikke vilde være godt, især, da der er blevet sagt, at de, der ikke maatte stemme, let kunde føle sig frakfede.

Hvad det andet Punkt angik, om der aarlig burde vælges ordnende Brødre eller ikke, da var det en Sag, som vel kunde undlades, men man burde dog have Brødre, som kunde foranstalte Konferentser og tage Bestemmelse om Missionsfager, isald der i Aarets Løb indtraadte Et eller Andet, som man ikke havde ventet forud. Man behøvede jo ikke at falde dem ordnende Brødre, man kunde falde dem hjælpende eller raadgivende Brødre, og det var i grunden ligemeget, hvad de kaldtes. Desuden kunde man jo lade være at betjene sig af dem, naar man ikke vilde, det stod jo enhver Menighed frit for, at henvende sig til andre Brødre, om at komme den til Hjælp, og da de ordnende Brødre desuden maatte betragtes som alle Menigheders Tjenere, der havde at aflægge Regnskab for deres Gjerning, saa kunde de jo vises til Rette, hvis de misbrugte det dem betroede Hverv. Man vil beraabe sig paa, at der i Aposteltiden ikke fandtes ordnende Brødre. Dette er dog i en vis Forstand en Feiltagelse. Apostlerne havde netop dette Hverv, at ordne vanskelige Forhold, men nu, da vi ingen Apostler have og heller ikke anerkjende andre Overhoveder, end den Herre Jesus, saa synes det billigt, at Menighederne selv vælge Aand, som de have Tillid til, og i vanskelige Forhold høre deres Raad.

Hvad iøvrigt de aarlige Konferentser angik, da var det herligt og lifligt, at Brødrene samledes med hverandre, og disse Sammenkomster vilde man ikke lade sig berøbe, da de tjente til at sammenføie Brødrenes Hjertes med hverandre. Man samlede sig jo ikke for at give Befalinger, men for at give Raad. Hiin Beslutning i Jerusalem var derimod ikke en raadgivende, men en befalende af indspirede Mænd, som Menighederne havde at rette sig efter; thi det hedder: „Det er den hellig Mands Beslutning og vor osv.“ Saaledes kunde vi ikke tale og betone vore Beslutninger, men maatte kun nøies med at give Raad; dog i Henseende til Missionsfager maatte vi tage Beslutninger, som for en Ordens Skyld burde efterkommes.

Efterat man altsaa fra flere Sider havde fremsat disse fra hinanden gaaende Anstuelser, vedtog Konferentsen at forelægge Menighederne denne Sag til Overveielse til næste Konferents, saaledes, at enhver Menighed har at afgive sin Mening, om det for Effertiden skal tillades enhver Broder eller Søster, der overværer Konferentsen, at deltage i Afstemningen over de forskjellige Sager, eller om Stemmeretten kun skal, som hidtil, være overladt til de afordnede Brødre, der vare sendte af Menighederne til Konferentsen.

Hermed sluttedes den første Dags Møder og Kl. 7 samlede vi os til offentlig Forsamling som lededes af Br. Jens Larsen fra Sjælland. Næste Dags Morgen Kl. 9 samlede vi os igjen. Mødet aabnedes med Sang, Bøn, Guds Ords Læsning og en kort Tale over den Blindsødte af Br. J. Dahl fra Ronne.

Missionsfagen kom nu paa Bane. Br. Etman hilfede Konferentsen fra Søstrene i Beile, og fremsatte deres Ønske, at udsende en Missionær mere.

Røbner spurgte, om Nogen havde et Forslag besaaende, samt om ikke Br. Jørg. P. Hansen kunde paatage sig denne Gjerning om Vinteren?

Jens Larsen foreslog, at da Br. J. C. Nielsen ikke

kan udholde at være Skolelærer, han da maatte vælges til at virke i Søstremissionens Tjeneste.

Ekman bemærkede, at Br. Jens Jensen var bleven anbefalet dem ifjor, men at han alligevel ikke havde tiltraadt den omtalte Virksomhed.

J. Jensen svarede, at Ingen havde skrevet til ham desangaaende, og da han blev spurgt, om han atter ønskede at deeltage i Missionskolen, saa havde han været i den sidste Vinter.

Røbner kunde ikke indsee, at der vandtes Noget ved at tage en Broder ud af en vigtig og velsignet Stilling med Hensyn til Guds Rige for at sætte ham i en anden. Han spurgte J. Jensen, om han var villig at træde i Missionsens Tjeneste til næste Vinter.

J. Jensen svarede, at han finder sig ikke vel skikket dertil, da han mangler Frimodighed. Desuden vidste han, at Heibh Menighed nødvendig vilde undvære ham.

Røbner sagde at Herren gav Frimodighed, naar man bad ham derom, og spurgte, om det var Brødrenes Ønske, at J. Jensen ledsagede Br. Ekman paa Missionsreisen?

Ekman bemærkede, at han ikke godt kunde reise ud til alle Tider af Aaret, da han havde jordiske Forretninger at varetage i Hjemmet.

Jens Larsen vilde, at Brødrene skulde kjende denne Broder, førend de udsendte ham, og vide om han var skikket til den Gjerning eller ikke.

Strube, Røbner og Hansen gave ham det bedste Vidnesbyrd i Henseende til hans Gaver og Christelighed; Frimodighed vilde Herren nok give ham.

Jens Larsen var tilfreds, naar andre vare det. Han havde Intet imod, selv om der kunde udsendes 50 Missionærer.

Dahlgreen siger, at Br. J. Jensen kunde jo ledsage andre Brødre, naar han ikke kunde følge med Ekman.

Røbner spørger, om Konferentsen troer, at Br. J. Jensen skal opfordres til at træde i Søstremissionens Tjeneste? Heri viste sig Eenstemmighed.

Jens Jensen udtalte sig nu derfor, at han vilde underkaste sig Brødrenes Dufte, dog med det Forbehold, at han kun til enkelte Tider kunde Reise med en eller anden Broder.

Et andet Spørgsmaal blev nu, om J. Jensen skulde reise alene, eller om han skulde have en Broder med sig?

Ekman ønskede gjerne, at have ham med sig, da de derved begge vilde faae mere Frimodighed; men han kunde jo ogsaa reise med hvilkenfomhelst Missionær. En saadan kunde jo skrive til ham desangaaende, og maaskee kunde han ogsaa engang imellem gjøre en Tour alene.

Røbner tilføiede, at det Anliggende var nu ordnet, og at Brødrene kunde altsaa have dette i Erindring. Han spurgte, om der var Mere at tale om i Henseende til Missionen?

Jens Larsen ønskede, at Missionærene maatte virke mere end hidtil iblandt de Vandtro, og ikke opholde sig saameget i Menighederne. Det var en Selvfølge, at Sødskende, som understøttede dem, ønskede at see dem engang imellem; men de burde ikke opfordre Missionærene til saameget som hidtil at virke iblandt Sødskende. De burde især opoffre sig for de arme Uomvendte. I Menighederne blev der altid virket noget. Søstrene i Veile for Exempel burde ikke forlange, at see deres Missionær i Menigheden, men derimod ude iblandt dem, som høre til Verden.

S. Hansen. Dette maa Søstrene i Veile selv passe, da de understøtte Br. Ekman. Ved denne Sag have vi altsaa ikke Noget at bestille.

H. Jensen bemærkede, at Missionærene, følgende Br. S. Hansens Exempel, burde opholde sig i længere Tid paa et og samme Sted.

A. W. Hansen minder om, at dette blev anbefalet ved Konferensen isjor.

J. A. Petersen gjør Forskjel paa Missionærer; nogle ere mere skikkede til at reise i Menighederne, andre egne sig bedst til at virke blandt Uomvendte. Det ene

Slags ønskede man at have for Menighedernes Skyld, men da det andet Slags havde mere Driftighed til at gaae ud iblandt de Uombendte, saa ønskede man dem anvendte til denne Virksomhed. Man burde aldeles som Missionær have sin Frihed, og naar en Forstander blev træt og sløvedes, saa var det godt, at der kom en Missionær, som Br. Schmidt og Andre, der kunde styrke det Svage. Der var derimod Brødre, som ikke kunde gaae ud i aaben Mark, uden at der havde været Nogen til at bane Veien for dem.

Røbner beretter, at Brødrene i Amerika begynde mere og mere at gjøre Forskjel paa disse to Slags Prædikanter, samt at rette sig noget efter et Menneskes Evner. De have derfor baade Rejseprædikanter og Missionærer. Den Broder, som er bedst stikket til at reise i Menighederne, kalde de Rejseprædikant, da han i Ordets egentlige Forstand ikke kan kaldes Missionær, fordi dette Navn bethyder en Udsendt.

Dahlgreen minder om, at disse to Slags Evner lade sig bedst bruge i Forening, den ene til at plante og den anden til at vande. Han meente, at enhver burde helst virke i den Gjerning, hvortil han var bedst stikket.

Røbner ønskede det Samme, for at en Broder ikke skulde gjøre alt for megen Vold paa sig selv; dog naar Nødvendigheden bød det, saa maatte man, hvor uskikket man end følte sig, gjøre det. Man maatte saa gjøre Vold paa sig selv og tillige paa vor Herre i Bøn. Han fortæller om sig selv at, hvormeget det end var imod hans Natur, maatte han dog engang i et halvt Aar reise i England, for at tigge til en Kapelbygning i Barmen. Man skulde mene, tilføiede han, at naar En havde Frimodighed til Et, saa havde han det til Alt; men det er ikke saa. Han kunde for Exempel holde en Prædiken, om det saa var for et Par Tusinde Mennesker; hvad Klasse de hørte til, var ham ligemeget. Derimod var han ængstelig og raadvild, naar han blot skulde tale til et eneste Menneske.

J. A. Petersen taler om Huusbeføg og siger, at selv om Missionærerne ikke fik mange Forsamlinger, naar

de blot aflagde en Mængde Huusbeføg saa var det godt; thi ofte bleve disse mere velsignede end en Forsamling.

Røbner bemærkede, at han ogsaa havde store Tanker om Huusbeføg, endstjøndt han selv søgte sig ustkikket dertil.

Dahlgreen betonedede ogsaa Huusbeføg som Noget, der især bragte Velsignelse og fremmede Guds Rige.

Et man havde baade holdt Forsamlinger i Menigheden og udenfor iblandt de Uomvendte. Ligeledes havde han aflagt Huusbeføg og solgt Bøger og Smaastryker. Han havde havt Alt for Die, men havde undertiden følt sig mere opmuntret ved en lille Forsamling end ved mange Huusbeføg.

Røbner ønskede, at Alle vare udrustede til Alt, men da det ikke var saaledes, burde de helst anvendes til det, hvortil de egnede sig. Kunde det ikke skee, da burde de, som allerede sagt, gjøre Vold paa sig selv.

Førg. Pارسن siger, at det ofte gaaer bedst, naar det gaaer som der staaer i Psalmen: „Naar mod Naturens Veie det gaaer, saa gaaer det ret.“ Medlemmerne i Menighederne burde ogsaa gjøre Huusbeføg, men de forsømte det desværre ofte.

En Broder gjorde den Bemærkning, at Alle vare Præster, men ikke Missionærer.

Møller holder for, at det er bedst at gaae, hvor vor Herre kalder os hen, enten vi føle os stikede dertil eller ikke. Man maa ganske overgive sig til Herren, og saa forøvrigt være tryk og glad.

A. M. Hansen siger, at der spørges ofte om, hvor mange Forsamlinger En har holdt; men han meente, at naar en Missionær blot foretog sig Noget i Herrens Tjeneste, saa var det Godt, selv om han ikke havde holdt saa mange Forsamlinger.

Røbner siger, at Folk paa Landet skulde foregaae Kjøbstadbeoerne med et godt Exempel; naar Folk paa Landet klage over, at de mangle Frimodighed, hvad skulde saa Kjøbstadbeoerne sige? Der er det noget ganske Andet at komme i Berøring med Folk.

J. A. Petersen vil lige faa gjerne, ja endog hellere tale med Folk i Kjøbstæderne, end med Folk paa Landet, da han ikke havde faaet den Modstand i Stæderne som paa Landet. Han troede, at den eneste Ulempe, der var i Henseende til Kjøbstadsfolk, var den, at man ikke altid vidste, hvor de boede.

Ernst Jensen gav dette Bisfald.

M. Larsen taler om, at han havde forsøgt at uddele Traktater til Soldater og Matroser. Blandt disse havde han gjort den Erfaring, at dersom Nogen tog imod Traktaterne, saa var det Soldater og Matroser fra Landet. Han havde gaaet en heel Dag i Kjøbenhavn, fra Sted til Sted, ringet paa, hvorefter Døren blev aabnet og Traktaterne modtaget som en anden Avis, men saa blev Døren lukket igjen. Han kom ikke til at tale til et eneste Menneske paa denne Dag, uagtet han udbredte omtrent 500 Traktater. Paa Landet kunde man dog komme til Folk og derved ogsaa finde Leilighed til at tale et Ord med dem.

Struve taler om sin Virksomhed som Traktatuddeler i Kjøbenhavn, hvorledes han havde uddeelt Traktater til alle Slags Folk, og fundet Modtagelighed for samme.

J. A. Petersen sagde, at han havde været hos Br. Struve i længere Tid, de havde tilsammen uddeelt Tusinder af Traktater, og derved haft Leilighed til at indbyde Folk til Forsamling. Han var nu engang af den Mening, at Kjøbstadsfolk kunde ligesaa gode naaes med Guds Ord som Landsbyfolk. Han meente, at Brødrene fra Kjøbstæderne egentlig burde give Brødrene paa Landet et godt Exempel i Traktatuddeling.

Købner indrømmede, at der kunde gjøres meget Mere i Kjøbstæderne end der gjøres, men bemærkede atter, at det var saa vanskeligt, da En ikke engang kjendte den Anden. Han kjendte for Exempel ikke engang dem, der boede i samme Hus som ham. Under saadanne Forhold sættes Frimodigheden stærkt paa Prøve, og man kunde bedst gavne Andre, naar man var dem bekjendt og nød deres Tillid. Han spurgte derpaa, om der endnu kunde gjøres mere for

Missionsagen, eller om vi skulde gaae over til en anden Gjenstand?

M. Varsen foreslaaer, at lade Missionærerne have deres Frihed; altsaa ikke at paalægge dem, hvorhen de skulde gaae, eller hvad de skulde tage sig for.

Efterat endnu flere Brødre havde udtalt sig i samme Retning blev Følgende vedtaget: Konferentsen holder for at Missionærerne bør have frihed til, i Overensstemmelse med deres Gaver, at virke, enten ved Huusbesøg eller ved Forsamlinger; dog bør Diet meest være henvendt paa de Udenforstaaende, for at vinde deres Sjæle for Guds Rige.

Hans Vansen overbragte nu Konferentsen en **Silsen** fra den syge Br. Schmidt med Tak for den Opoffrelse, Brødrene havde viist ham og den Tillid, de havde til ham ved ifjor at vælge ham til at virke i Kjøbstæderne. Han beklagede kun, at han paa Grund af Sygdom ikke havde kunnet virke ret Meget; men saa havde han heller ikke forbrugt de ham overleverede 100 Rd., som han pr. Anviisning i Dag vilde tilbagebetale.

Efterat et Par Brødre havde yttret sig om denne Sag, gav Konferentsen ham det Svar, at den ikke kunde modtage Pengene; derimod skjænkede den ham de 100 Rd. som Løn for hans allerede udviste Virksomhed, og med det Samme fritog den ham for den Forpligtelse, at virke i Kjøbstæderne.

Christen Christensen fremkom med en **Sag fra Hals Menighed**. Han bad nemlig om den ikke kunde faae lidt Hjælp, da dens Arbeidskraft næsten var forsvunden.

S. Hansen bemærkede, at det ene Forslag krydsede det andet. Fra den ene Side vilde man have Missionærerne til at virke udenfor Menighederne, men fra den anden igjen til at virke i dem. Sagen var, at vi fattedes Mænd baade til det Ene og det Andet.

Det blev derpaa meddeelt, at Chr. Varsen, som er Forstander for denne Menighed, er kommen til at boe noget længere fra den, hvorfor han ønskede at løses fra sin Post. Da Sagen forholdt sig saaledes, fandt man, at det nærmest var en Menigheds sag.

Zens Larsen troer, at hvis det blev denne Menighed ret om at gjøre, at besøge Bønkammeret og i det Hele taget at samles til Bøn, saa vilde vor Herre nok velsigne den, fordi den ingen Prædikant havde. Der gaves mange Menigheder i Sverrig, som havde Mangel paa Prædikanter; men de samlede sig saa til Bøn. Det var heller ikke nødvendigt, at de skulde have en Prædiken hver Søndag. Naar de saaledes havde Mangel, bleve de mere længselsfulde og ivrige til at bede Herren om, at sende dem Nogen, til at tale Guds Ord for dem, og saadanne Sødskende vilde med det Samme blive mere nøisomme, om end Prædikanten ikke var saa dygtig. Saaledes var det med en Menighed i Sverrig. Den var samlet til Bøn om at Herren vilde sende dem en Broder og neppe vare Sødskende færdige dermed, førend jeg kom ind ad Døren. De bleve derved saa glade, da jeg kom heelt uventet.

Søren Hansen førte Talen hen paa Thyland, som hører til den jetsmarkste Menigheds Omraade. Fra baade Medlemmer og Udenforstaaende havde han en almindelig Opfordring til Br. Zens Andersen, om at tage derop, idetmindste en kort Tid. Han vilde blive modtaget med aabne Arme og Hjertes, og mere kunde han jo ikke ønske.

Zens Andersen beklagede de Forhindringer, der stode i Veien for ham; men han haabede at overvinde dem, saa at han idetmindste kunde offre sig for Thyland en 14 Dage; dog ønskede han helst, at det kunde blive udsat til Efteraaret, da han saa agtede at gjøre en længere Reise derop.

Det overlodes nu til den jetsmarkste Menighed at ordne dette Anliggende, og hermed endtes altsaa Missions-sagen.

Eskild Zensen fremlægger et Afbefalingsbrev, der tilhørte Chr. Eskildsen, som er døbt til „Zensianerne“. Han havde begjæret Optagelse i den jetsmarkste Menighed, men det var bleven ham negtet med den Daab, han havde modtaget. Siden var han reist til Amerika. Der var han i Racine bleven optaget med den Daab, der var fuldbyrdet paa ham. Endelig var han atter kommen tilbage til Dan-

mark med omtalte Flytte-Bevlis; men da den jetsmarkste Menighed havde negtet ham Optagelse uden en ny Daab, saa spurgte han Konferensen tilraads, da han onskede at staae i en Baptistmenighed.

Røbner spørger om, hvordan denne Jensen havde baaret sig ad med at døbe.

Br. Eskild Jensen fortæller om ham, at han var en Almueskolelærer, blev opvakt, begyndte at prædike og samle Tilhængere. Først prædikede han BARNEDAAB, siden NEDDYPPelses-Daab. Han lod sig derpaa døbe af en Mand, som en kort Tid havde været Mormon, men som vakkede i deres Værdomme og var bleven udeluft. Jensen havde nu døbt flere, deriblandt bemeldte Chr. Eskildsen, hvem Menigheden nu havde negtet Optagelse, fordi den frygtede for, at den saa kom til at anerkjende de andre Personers Daab af dette Parti.

Det blev ogsaa bemærket, at Eskildsen var døbt som Troende, ved Neddyppe og i den treenige Guds Navn.

S. Andersen ophjser, at Jensenianerne døbe efter en lidt forandret Formular, idet de sige: I Jesu Navn døber jeg Dig i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig Aands.

Denne Forandring syntes Konferentsen dog ikke at være betydelig.

M. Larsen bemærker, at det saa var umuligt for disse Folk at blive optaget i Menigheden, naar de ikke vilde være Gjendøbere, hvilket vi dog heller ikke vilde være.

Ekmann fortæller, at han, naar han havde truffet Nogle af dem, havde raadet dem til at overveie, om deres Daab var en menneftelig eller en guddommelig Handling.

A. M. Hansen gjør Forskjel paa Daab i Menigheden og paa Daab udenfor Menigheden. Han holder for, at kun Menighedens Daab er den rigtige, saa at de, der ere døbt af Andre, maa døbes om.

M. Larsen fortæller, at nogle Personer paa et Skib, som seilede til Malta, begyndte at randsage Skrifterne og at bede, hvorved de kom til den Overbeviisning, at de ikke vare døbt. De døbt derpaa den Ene den Anden, og reiste

siden efter til England. „Kunde Engländerne“, spørger M. Larsen, „nu sige til dem: I ere ikke Baptister?“

Møller holder for, at her i Bendshøvel er det et andet Forhold; thi her vare Baptister, som kunde døbe dem. Han fortæller om en Deel af dem, som nu staae i den frederikhaavnske Menighed, at de havde ladet sig døbe igjen, efter at de længe havde staaet i Tvivl desangaaende.

S. Svendsen mener, at man ikke aldeles tør holde Samfund for uchristelige, fordi de have forkeerte Lærdomme, og at man heller ikke altid tør holde Folkene for uchristelige, fordi Samfundet i sin Heelhed er det. Man maatte mere see paa Folkene end paa Samfundet.

E. Jensen synes, at det seer lidt underligt ud med disse Folk. Mogle af dem ere utilfredse med deres Stilling, men alligevel fortsætte de deres Virksomhed.

Røbner taler om, at dersom man ikke kunde anerkjende et Menneskes Daab, fordi den Person, der havde døbt ham, havde falske Anskuelser eller var falden i en eller anden Synd, saa maatte man endog tvivle paa Gyldigheden af en Daab, som var fuldbyrdet af Baptistprædikanter, som vare bleve udelukte formedelst en eller anden Synd; men det faldt os aldrig ind at betvivle Gyldigheden af en Daab, de havde udført.

— Et man bemærkede, at saadanne vare dog Baptister, hvilket de andre ikke vare.

Røbner synes, at der er noget romersk-katholsk ved saa stærkt at betone Successionen eller den Nødvendighed, at Ordination og Daab maa kunne hidledes i en uafbrudt Række af paa hinanden følgende eensartede Handlinger lige fra Apostlerne.

Sagen drøftedes videre, idet endnu flere Brødre udtalte sig; Mogle derfor, at Daab af Andre end Baptister kunde antages for gyldig, Andre for den modsatte Mening.

Eskild Jensen rettede det Spørgsmaal til Konferentsen: Har Menigheden i Racine handlet forkeert, eller har Menigheden i Zetsmark gjort det?

M. Larsen siger, at vi vanskeligt kunde besvare dette

Spørgsmaal, da vi derved vilde geraade i Misforstaaelse enten med Menigheden i Racine eller med den i Setsmark.

Da Meningerne vare deelte om denne Sag, lod man den falde, idet man udtalte sin Betslagelse angaaende den omtalte Mand og andre kjære Sjæle, som vare i en lignende Stilling.

Formiddagsmødet sluttedes nu Kl. 12, og efter Middagsopholdet aabnedes Eftermiddagsmødet Kl. 3 med Afhyngelsen af Psalmen 420.

Jens Larsen kom nu frem med følgende Spørgsmaal: **Hvad kan der gøres for, at der kan blive mere Liv og mere hjertelig Alvor i Menighederne i vort Samfund, en større Gendrægtighed og inderligere Kjærlighed?** Han bemærkede, at det der gav ham Anledning til at fremsætte dette Spørgsmaal var, at der tales saa meget om, at der hersker Fred og Enighed i Menighederne, men saae man noiere efter, da var det ikke altid saaledes, og han frygtede for, at hvis Herren skulde give Menighederne Vidnesbyrd, saa vilde det vist blive noget anderledes.

Røbner indrømmer, at som der er Mangler ved den Enkelte, saaledes er det ogsaa med Hensyn til Menighederne. Det er let at indsee, at der findes Mangler, men ikke saa let at indsee, hvad der skal gøres, for at det kan blive bedre.

Dahlgreen siger, at Bagvaskelse var en Ting, der skadede Guds Børn saare meget.

E. Jensen understøttede dette og bemærkede, at Guds Børn burde vandre værdigen det Kald, med hvilket de vare kaldte.

Jens Larsen troede, at Lærerne altid burde gaae foran og vise Medlemmerne et godt Exempel.

H. Jensen giver det Raad, ofte at samles til Bønsforsamlinger, for der at bede med og for hverandre.

Evend Svendsen meente, at der ogsaa ere andre Ting, som burde affattes, for Exempel Personsansæelse. Han troede, at naar man rettede sig efter Guds Ord, da vilde saadant ophøre.

Røbner siger, det er sandt, at der ere mange Svag-

heder, men ved blot at nævne dem, faaer man ingen Oplysning om, hvorledes man skal bære sig ad, for at faae dem affskaffede.

J. A. Petersen var af den Mening, at Mange forsømte at læse Guds Ord om Søndagen. De læse i dets Sted andre Ting, maaskee endog Aviser og deslige. Fik de kun fand bibelsk Kundskab, saa vilde Frugten blive Kjærlighed til Gud og til deres Medmennesker og Længsel efter at samles med dem, samt Vyst til at tale om guddommelige Ting.

Dahl anbefaler hver Dag at læse i Guds Ord, især Morgen og Aften; det vilde bidrage til en bedre Tilstand.

Jens Larsen troede, at man godt kunde læse Guds Ord Morgen og Aften, og endda forsømme det Vigtigste, nemlig Forbindelsen og Fortroligheden med vor Herre. Man kan læse i Guds Ord og alligevel leve uchristeligt. Hvad det gjælder om, er et inderligt Samfund med Jesus.

Røbner gjorde den Bemærkning, at baade det, at læse i Guds Ord, var godt og det, at bede ogsaa. Begge Dele burde høre sammen.

Th. Sørensen lægger til, at det ikke er nok at læse og bede; man maa ogsaa give Noget for Herrens Sag. Han anførte et Udsagn af Søren Kirkegaard: „Der er Forskjel paa at lide for Noget, og paa at leve af Noget.“

M. Larsen mener, at det er fornødent, at Enhver bliver den Mindste. Saalænge man er stor i sig selv, bliver det ikke godt. Er man først den Mindste, saa elsker man alle Andre, fordi de ere større end vi. En Broder nævne Bagtalelse; men hvorfor hører man derpaa? Hvorfor tager man ikke En, som bagtaler, under Armen og siger: „lader os gaae hen til den Paagjældende og tale med ham derom“.

Dahlgreen formaner til, at man, naar man gaaer fra en Forsamling, maa vogte sig for, at føre verdslige Samtaler. Det tilintetgjorde Ordets Virkning. Man burde

tale om det, man havde hørt i Prædikenen. Det vilde være til Velsignelse.

Røbner sagde, at verdslige Samtaler, naar man gik fra Forsamlingen, var som en Spand Vand, der kom over En og skyllede alt det Hørte bort. Med Hensyn til Bønnen bemærkede han, at Apostelen formaner til at „bede uden Afsladelse“. Han antager, at mange Guds Børn ikke forstaae Andet herved, end at man, naar man Morgen og Aften, til regelmæssige Tider, holde Bøn, saa har man opfyldt Skriftens Fordring: Beder uden Afsladelse. Men Betydningen af disse Ord er en heel anden, nemlig den, at man bør bede hvert Dieblit i sit Liv. Som vi ikke kunne undvære Aandedrættet, saaledes heller ikke Bønnen. Man kan spørge mig, om jeg handler i Overensstemmelse med min Fortolkning, og jeg maa svare nei hertil; men derfor maa jeg ogsaa stamme mig. Man kan tænke paa Herren ved Alt, hvad man foretager sig, derfor maa det være vor Bøn: Herre, giv os altid Raade til at have Hjertet henvendt til Dig. Saadanne Sukke stige maaskee bedre op til Gud, end de andre mundtlige Ord; thi det er ikke Ord, Herren hører efter, men Hjertets dybe Sukke. Man kan blive vant til at bede med Ord, uden at bede med Hjertet.

Hvad forstaae vi ved at bede? Det var det Første, vi have omtalt; men nu er det Spørgsmaal, hvorom vi skulle bede. Det hedder i Guds Ord: „Naar I bede, da siger: Vor Fader, Du som er i Himlen,“ osv. Hvorfor bedes denne Bøn saa sjelden? Hvorfor har jeg ikke allerede hørt den i denne Forsamling? Jeg har selv bedet den, men ellers har jeg ikke hørt den bedet. Vi forstaae dog nok, hvad det betyder: „Naar I bede, da siger“? Det, der har voldt, at denne Bøn har tabt saa meget, er maaskee den feilagtige Oversættelse af de Ord: „daglige Brød“. Det passer ikke, først at bede om Brød, derpaa om Syndsforladelse og Befrielse fra den Døde. Da det græske Ord, som er oversat „dagligt“, kun forekommer en eneste Gang i Testamentet, saa kan det have sin Banskælighed ved at oversætte det; men den nærmeste Betydning af Ordet er „det

rette", eller det, som er nødvendigt, væsentlig, og det rette Brød er vor Herre Jesus Christus. Tænker man sig et Ideal af en sand Christen, saa er det en saadan, som kan bede denne Bøn af Hjertet; thi den er kun for sande Christne og er aldeles aandelig. Kun de Christne kunne bede: Helstget worde Dit Navn, kun de kunne sige: Dit Rige komme og Din Vilke skee! Alt dette maa staae oberst i Hjertet, naar der først bedes derom. Er Jesus vor Fryd og Glæde, saa vil man først, naar man i Bønnens anden Deel kommer til at tænke paa sig og sine Brødre, behøve ham som Brød og kun i ham Alt, hvad han vil give. Kunde jeg altid være findet, som Indholdet af denne Bøn fordrer, da var jeg lykkelig. At vi glemme denne Bøn, kan afstedkomme det Skrækkeligste. For at nævne Et, anfører jeg Ordet: „Forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere.“ Bed at glemme det, kunne vi paadrage os den evige Straf; Jesu Blod har ingen Virkning paa dem, som ikke kunne tilgive.

S. Hansen oplæste derpaa et Brev fra Br. Dani i Amerika, hvori han besværer sig over, at Nogle til Amerika ankomne Sødsfende gjøre Forstyrning, idet de badle Amerikanerne som tillade, at Medlemmer af Baptistenigheden gifte sig med Personer af andre Religionsfamsfund.

Denne Sag blev underkastet en længere Drøftelse, hvorefter der fattedes følgende Beslutning: Konferentsens Brødre benidne, at Fleertallet af Menighederne i Danmark er som de danske Brødre i Amerika overbeviste om, at Ægteskab mellem Guds Børn er tilladt, hvilket Troesfamsfund de end tilhøre; men de troe, at der bør anvendes Forsigtighed ved at paasee, at den Deel, som ikke er Medlem af Baptistenigheden, virkelig er Troende. Disse Menigheder kunne derfor kun misbillige Forsøg til Uroligheder i Menighederne i Amerika, hidrørende fra den omtalte Gjenstand.

— Enst. antaget.

Br. Schmidt havde sendt følgende Formaning til Konferentsen: „Formaner derfor hverandre og opbygger den Ene den Anden, ligesom I og gjøre“, 1 Thess. 5. 11., og

„Men disse vare mere veltænkende end de i Thessalonika, de annammede Ordet med al Redebonhed, og ransagede dagligen i Skrifterne, om disse Ting havde sig saaledes,“ Ap. Gj. 17, 11. Derpaa fulgte Spørgsmaalet: **Hvilken Forbindelse har Ordet „Blod“ med de i samme Vers i Apostlernes Gjeringers 15 Kapitel, 20 Vers omtalte Ting, hvilke de Christne skulde afholde sig fra?**

Røbner bemærkede, at Jakob i dette Vers fremførte et Forslag, der saa blev stadfæstet og antaget af hele Forsamlingen, som vi læse i det 28 Vers: „Det er den Hellig Aands Beslutning og vor . . ., at I skulle holde Eder fra Afgudsoffer, og fra Blod, og fra det Kvalte, og fra Horeri.“ En af Grundene, for hvilke Blodets Nydelse blev forbudt, var den, ikke at forarge Jøderne. Ogsaa den Grund gjælder endnu. At spise Blod forarger endnu Jøderne, som dengang. Han fortalte derpaa, at han engang havde truffet sammen med en Jøde i Holland. De havde talet sammen om Religionen, hvorpaa Jøden omsider havde sagt, at de Christne jo ikke engang rettede sig efter det nye Testamente, og da Br. Røbner vilde vide, hvilke Ting de ikke rettede sig efter, fik han det Svar, at uagtet det var forbudt dem at nyde Blod, saa gjorde de det alligevel. Men da Røbner derpaa sagde ham, at han netop hørte til et Samfund, som ikke spiste Blod, sagde Jøden, at han saa havde al Afgørelse for ham.

3. Larsen siger, at Enhver burde væmmes ved at see Nogen spise Blod.

Røbner gjør endnu den Bemærkning, at Blodet var givet paa Alteret, derfor skulde det ikke ædes; det var nemlig et Billede paa Christi Blod, som er udgydt for os.

Dahlgreen spørger: **Hvorledes skal man behandle et Medlem, som vil holde Løverdagen som Sabbath?** Han foranledigedes til at spørge saaledes, fordi et nu udeluft Medlem i Farre Menighed havde denne Anskuelse.

Sens Larsen anfører et Exempel paa et Medlem i Vandløse Menighed, som holdt baade Løverdags og Søndags som Sabbath.

Røbner meente, at naar han blot holdt Søndagen hellig, saa fik han at have sin Frihed til ogsaa at holde Løverdagen. Men begyndte han at arbejde om Søndagen, saa burde han ikke længere staae i Menigheden.

Jens Larsen siger, at det er klart af det nye Testamente, at Søndagen er de Christnes Sabbath. Først see vi, at Jesus, som kalder sig „en Herre ogsaa over Sabbathen“, aldrig indskærper Helligholdelsen af den gamle Løverdags-Sabbath, og dernæst, at uagtet Menneskene dengang vistnok ikke have været mere villige til at holde Sabbath, end Folk i vore Dage, Apostlerne alligevel aldrig i deres Breve formane til at holde dette Bud, hvorimod alle de andre Bud stærkt indskærpes og betores, ja ikke engang paa Apostelmødet i Jerusalem see vi dem anføre den gamle Sabbath som Noget Hedningerne burde iagttage. Ivertimod læse vi, at Jesus opstod den første Dag i Ugen, samledes med sine Disciple den første Dag i Ugen, udgød sin Hellig Aand den første Dag i Ugen, at Disciplene vare samlede, for at bryde Brødet den første Dag i Ugen og endelig, at de skulde henlægge Gaver til de Fattige den første Dag i Ugen. Kommer nu dette til, at det hedder: Derfor dømme Ingen Eder i Mad eller Drikke, eller i Henseende til Høitider eller Nymaaneder eller Sabbather, saa staar det klart, at de Christne ikke have med den gamle Sabbath at gjøre.

Røbner: Man maa ikke glemme, at der i den første Tid vare mange Jøder, som traadte over til Christendommen. De fik Lov til at gjøre Ceremonierne med, naar de blot ikke gjorde dem til Salighedsbetingelser; men med Tiden faldt alle disse Ceremonier bort, og med det Samme ogsaa Løverdags-Sabbathen, hvilket baade Apostlernes Breve og Historien tydelig vise. At denne Dag skulde behøve at være Sabbath, har Jesus tilligemed meget Andet antyndet, da han sagde til Jødem: „Men Ingen sætter en Klud af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon, og man lader og ikke ny Bitt i gamle Læderflaster.“

Herpaa holdtes en lille Pause, og efter samme blev Psalmen Nr. 462 affungen.

Regnskabet for sidste Kvartal blev nu fremlagt, da der var afgivet Beretninger for de forrige Kvartaler i den danske Evangelist. Men Foreningsskassens Indtægt og Udgift for det hele Konferentsaar fra 28de Juni 1873 til 20de Juni 1874 stiller sig saaledes:

	Indtægt.		
	R	Ø	ß
Beholdning fra 1873	75	"	9
Fra Aalborg	75	"	"
— Abbetved	33	5	15
— Bornholm	10	"	"
— En Br. fra Aalborg	10	"	"
— Eskildstrup	28	"	"
— Hals	20	"	"
— Høiby	10	"	"
— Frederikshavn	31	3	"
— J. Dahl, Rønne	1	"	"
— Jersmark	20	"	"
— Kjøbenhavn	148	2	1
— Langeland	10	"	"
— Lolland	49	"	"
— Løgstør	15	"	"
— Nure	28	5	"
— Slagelse	21	"	"
— Sipperup	8	"	"
— Vandløse	36	5	"
— Veile	18	"	"
— Sophie R. i S.	25	"	"
— Eøstrup	5	"	"
— C. Nielsen, Phill	5	"	"
— N., Sjælland	10	"	"
Det indkomne Beløb for Konferents-Protokollen for 1873 beløb sig til	29	"	"
	<hr/>		
	Jalt	719	1 1

Indtægt 719 1 1

Udgift.

Til S. Hansen.....	266 4 "	
— B. Jensen.....	133 2 "	
— L. Jakobsen.....	150 " "	
— D. Christensen.....	70 " "	
For Protokollens Trykning o. d. L.	30 " "	
Skrivematerialier og Porto.....	2 " 12	
		652 " 12
Kassebeholdning d. ²⁰ / ₆ 74		67 " 5

Der blev nu spurgt: Hvor skal Konferentsen afholdes næste Aar?

J. A. Petersen foreslog Volland.

M. Larsen svarede dertil, at de paa Volland havde ingen Plads til Konferents, men vilde Brødrene reise hjem og samle en 3 eller 400 Rd. og sende dem, saa vilde Vollanderne ved Hjælp af tilfældige egne Midler opføre et lille Forsamlingshuus, og Brødrene skulde da være velkomne paa Volland næste Aar.

Til Stedet for Konferentsen foresloges derpaa Dure paa Thy, hvilket med Enstemmighed vedtoges. Tiden meentes at blive den sædvanlige; men det overlodes til Dure Menighed selv at bestemme den.

Protokollerne skulle trykkes som sædvanligt. Dahlgreen ønsker Skriftet lidt større, helst til 1 Mk. Stk., Larsen mener 12 s.

Missionsefterretningerne maatte optages lidt forkortede i den danske Evangelist.

Balg af de ordnende Brødre fandt nu Sted ved Stemmesedler og følgende Brødre bleve valgte: J. Røbner, M. Larsen, L. Henriksen, H. Jensen Møllholm, S. Hansen og M. Larsen.

Svend Svendsen spørger: Hvorledes kan man faae det til at stemme med Guds Ord, at Helvede er i Guds Børn? Han sigter ved dette Spørgsmaal til Psalmen i Troens Stemme Nr. 509, 3. Vers, hvor det hedder:

„J mig har Helvede sit Sted, J Dig er Himlens Salighed Og evig glade Dage!“

Røbner sagde, at han ikke havde skrevet Psalmen, men Meningen var kun, at det Onde boede i os, og det var jo Helvede i sin Begyndelse. Han vilde ikke forsvare ethvert Udtryk i Psalmen; thi ofte kunde der være valgt et andet Ord som var mere passende. Forøvrigt var det Onde, som boede i Guds Børn, lige saa slet og fortjente ligesaa godt Navn af Helvede, som det Onde, der boede i Verdens Børn.

Dette indrømmede S. Svendsen.

M. Larsen og andre Brødre udtalte sig ligeledes, at der burde været valgt et mildere Udtryk, da Guds Børns Hjerter dog vare rensede ved Troen

Da hlgreen førte derpaa Talen hen paa Høitiberue. Han sagde, at han havde fremsført denne Sag, fordi der fandtes saa forskjellige Meninger desangaaende. Han selv holdt disse Dage som andre Dage, men han brugte dem ikke til jordist: Arbejde, for ik'e at overtræde Kongens Lov eller forarge sine Medmennesker.

Flere Brødre udtalte sig i samme Retning, nemlig, at om man end ikke ligefrem holdt disse Dage for hellige, saa burde man dog ikke anvende dem til Arbejde, da det vilde see underligt ud, om vi gik paa Arbejde, naar andre Folk gik til Kirke. Desuden vare de særdeles egnede til at minde os om Christi Fødsel, Fidelse og Død, og i Forsamlingerne paa disse Dage havde man en saare gunstig Veilighed til at prædike om disse Ting, hvilket man heller ikke burde forsømme.

Efterat man derpaa havde affunget Psalmen Nr. 273 sluttede Br. Røbner Konferentsen med følgende Ord: „Vi skulde altsaa slutte, mine Brødre og det er altid noget Siendommeligt. En vis væromodig Følelse paatrænger sig os; men hvad skulle vi siige? Jeg tænker, at saalænge vi ere her tør Væemod og Glæde ikke fattes os. Der ere altid To, som handle: Herren og vi. Det have vi ogsaa erfaret her. Herren har gjort alle Ting vel; men vi have

handlet som vi altid pleie, nemlig daarligt. Det har atter vist sig, at vi ere usle Skabninger, og at Herren er en god, naadig og barmhjertig Frelser. Det er derfor det Bedste for os, at vi altid ligge paa Knæ for hans Ansigt. Havde han ikke holdt sin Haand over os, da havde vi stødt sammen; men nu have vi Aarsag til at glæde os, ikke ved det, vi have gjort, men ved det, han har gjort. Han bevarede os ikke fra enhver bitter Erfaring, men han lod os føle, at der maatte være Kamp, som næsten altid. Dog, Gud være lovet, at det ikke var idag, vi havde det Daarlige; thi naar Enden er god, saa er Alting godt. Desuden have vi en herlig Dag i Morgen i vente. Jeg er vis paa at Herren vil skjænke os en velsignet Dag. Ikke, at vi kunne gjøre det; men Herren kan og vil det, det stoler jeg paa. Det er endnu ikke lykkeses Fjenden at tage disse Konferents-Festdage fra os. Hvis han kunde, da gjorde han det. Herren under os saa meget Godt, men ifald det stod til os, da ødelagte vi det sikkert.

Men naar jeg har sagt, at vi trods vore Daarligheder havde det Godt, saa vil jeg ingenlunde rose det Daarlige, og om jeg end vilde undskylde alle Andre, saa vil jeg dog ikke undskylde mig selv. Det gjør mig ondt, at jeg ikke har ledet Konferentsen bedre. Jeg vil bøie mig for Herren og bekjende, at jeg ikke har været Formand og ført Sagerne, som jeg burde. Jeg trænger til at renses i Jesu Blod, og det saavel med Hensyn til mit Embede som med Hensyn til alt det Øvrige i mit Liv.

Vi maa nu slutte. Der er et Aar til vi komme sammen igjen. Hvad stee skal i den Tid, vide vi ikke. Satans Brede tager ikke af, men til. Hvad han kan berede os, er os ubekjendt. Men, o Jesus! lad os gaae fra hverandre med den Følelse, at vi ikke kunne andet end paany klynge os nær til Dig og holde Dig fast i Tid og Ewigheid, Amen. Han sluttede nu med en hjertelig Bøn.
